

אומרים שהיא תתחיל ביולי

מחזה ריקוד

מאת דניאל כהן לוי

אומרים שהיא תתחיל ביולי | בכורה מאי 2010 | הזירה הבינתחומית בירושלים | מאת ובבימוי: דניאל כהן לוי
תנועה: רביד סביל | מוסיקה: נדב ברנע | עיצוב במה ותלבושות: עמית לוינגר | משתתפים: נורית אטיאס, ערן בן צבי

© כל הזכויות שמורות לדניאל כהן לוי, דצמבר 2017

למיקה.

הדמויות-

גבר

אישה

אולי גם מקהלת אלף קולות

המקום-

חדר. מזרון. מחברת. שולחן. כיסא בודד. מנורה.

"גם אם תקרא, לא אשמע,
ואם אשמע, לא אפנה ראשי,
ואם אעשה תנועה לא-אפשרית זו,
פנייך יראו לי זרים...
גם אם תחסום את דרכי,
גם אם תביט בעיני,
אעקוף אותך על שפת התהום."

(מתוך: נוף / ויסלבה שימבורסקה, תרגום: רפי וייכרט)

1.

גבר כותב - עשיתי שישה סיבובים סביב הבית עד שחזרתי ונכנסתי שוב. הריח שלך עוד כאן, מאחורי הכרית הגדולה מצאתי חולצה ששכחתי. אני רוצה לצאת החוצה שוב, להתערבב בעשן סיגריות לא שלך. אני לא סובל כשאת מעשנת.

בר. אישה מופיעה מצד שמאל מחזיקה סיגריה כבויה לגבר כוס משקה, הוא נשען על שולחן/הבר.

אישה - היתה עכשיו בחוץ תאונת אופנוע.

גבר - הכל בסדר?

אישה - בדיוק הגיע האמבולנס, אז נכנסתי.

גבר - הוא נפצע קשה?

אישה - מי?

גבר - זה שהיה על האופנוע.

אישה - זאת היתה אישה. (פאזזה) יש לך אש?

גבר - לא. את בסדר?

אישה - כן, אז אין לך אש מה?

גבר - מצטער.

אישה - חבל.

(פאזזה. היא מביטה בו חזק)

אישה - תמיד יש תאונות באוגוסט, זה בגלל החום. (פאזזה)

גבר - אני אוהב את הנעלים שלך...

אישה - (מביטה בנעלים שלה) תודה. מה אתה עושה?

גבר - כותב.

אישה - אז בגלל זה.

גבר - מה?

אישה - שמת לב לנעלים.

גבר - אולי, ואת?

- אישה - עובדת בדואר.
- גבר - אז מה את שותה?
- אישה - מה שאתה... (פאזזה) אתה דומה למשהו שפעם הכרתי, אתה...
גבר - לא.
- אישה - לרגע הייתי יכולה להישבע שהוא אתה. בעצם אני כבר לא יודעת.
- גבר - מצטער.
- אישה - (מוזיקה מתחילה) את זה אני אוהבת במיוחד. (מתחילה לרקוד) אם היית... בחיי הייתי רוקדת איתך עכשיו. איך שהוא היה רוקד, לא הייתי מרגישה את הרגלים.
- גבר - אפשר?
- (קדה, רוקדים)
- אישה - אני חולמת לפעמים שאני רוקדת.
- גבר - מה השעה?
- אישה - אוקטובר.
- גבר - כבר אוקטובר? הקיץ הזה עבר מהר.
- אישה - כן. עכשיו יתחילו להיות תאונות בגלל הגשם.
- גבר - על מה את חושבת?
- אישה - על פעמיים וויסקי וסגריה ושכטח אין לך אש, ואתה?
- גבר - על החיוך שלך.
- אישה - אני יודעת, פרצוף שלך מגלה עלייך יותר מידי מהר מה אתה חושב.
- גבר - אני רוצה להראות לך משהו.

(יוצאת)

2.

אלף קולות. לא להסתתר. לתת הכל בלי גבול. בלי תמורה. בלי להשאיר דבר. להיות כלי ריק. להתמסר אלייך כמו זינוק ממקפצה גבוהה למים רחוקים. להשתוקק אלייך. לערוג. להתייסר מגעגוע שאין לו פנים. לראות את פנייך בכל פנים. לא לזכור את פנייך. לחלום בלילה. להקיץ. לחפש את צליל קולך באלף קולות. לרדוף אחרי צללים. חום גופך השאיר חותם עמום.

משהו שלא יכולתי להביט בו רדף אחרי שעה ארוכה. חיפשתי מחסה. בין בנינים. בין רחובות בלי אור בלילה. בין תריסים סגורים של בתים חלולים. כביש אפור וחם, עד שרתח והשאיר אחריו נשיקות-כוויות על כפות רגלים יחפות. ברחתי מהצער. מצער העולם כולו. זחלתי בחצרות, אבדתי את עצמי ושוב חזרתי. נשטפתי לחוף ים. בשיער סתור, מטפף דבוק בחול. לגופי חולצה אחת ספוגה. חיפשתי משהו. אולי חיפשתי אותך. מצאתי כף יד. לקחתי אותה.

3.

גבר כותב- אני כותב לך כי אני יודע שלא תקראי וזה דווקא מה שמכעיס אותי עוד יותר. איך את מעיזה, אישה של מילים, לא לקרוא את המילים שבחרתי בקפידה במיוחד בשבילך. השארת בכל פינה בבית הזה שרידים שלי/ שלך.

בית. אישה נכנסת עם שקית.

- אישה- הבאתי גבינה, מה אתה עושה?
גבר- בדיוק מסיים לכתוב משהו. ואז אני מכין לך פרוסה.
אישה- אומרים שבילולי תהיה מלחמה.
גבר- רוצה גם עגבנייה בצד, מי אומר?
אישה- אומרים, שמעתי ברדיו במכולת.
גבר- יהיה בסדר.
אישה- רק יוצאים לרחוב ומרגישים את זה.
גבר- אנשים אומרים הרבה דברים לא להכל צריך להקשיב.
אישה- קר, יש ריח של סוף הסתיו בחוץ. מרגישים שמהו מתקרב.
גבר- הגשם הראשון ישטוף הכל. רוצה עגבנייה או מלפפון?
אישה- אני צריכה ללכת לדואר.
גבר- חכי. אני אכין לך משהו קטן לדרך.
אישה- אני לא יכולה. אני חייבת להספיק עוד משהו לפני שיתחיל לרדת גשם.
גבר- חשבת אולי...
אישה- בפעם אחרת... (קם מתקרב אליה- היא עוצרת אותו) לא, מצטערת. אני צריכה אש.
גבר- (מתקרבת מנשקת אותו) אולי תישארי.

(יוצאת)

4.

גבר כותב - במילים שלי אני בורא אותך שוב, אחרת. שקטה יותר, שלווה. לא רצה בין קירות
החדר מנסה לפצוע אותם בציפורניים.

מיטה-שולחן. האישה על המזרון, הגבר לידה.

- אישה - קר לי, אני שונאת את הבקרים האלה של אמצע דצמבר.
גבר - אבל סוף סוף יש קצת שקט.
אישה - אני לא יכולה לסבול את הקור הזה שיוצא מהקירות כאן. מחר אני צובעת את הבית, לא
אכפת לי מה אתה אומר.
גבר - בסדר.
אישה - אף פעם לא קר לך.
גבר - אני רגיל.
אישה - למה אין בבית הזה אף פעם אש? (פאזזה) תספר לי משהו במקום...
גבר - מה?
אישה - משהו שאתה כותב.
גבר - אני לא יכול.
אישה - אז משהו שאולי פעם תכתוב. או משהו.
גבר - כשהייתי קטן הכי אהבתי את ימי רביעי. בשעה הראשונה הילדה הכי גבוה היתה יושבת
לידי ליד החלון, והשמש היתה מגיעה בדיוק אליה הופכת את השיער שלה לזהב, עד
עשר.
אישה - אני הכי אוהבת את ימי ראשון.
גבר - למה?
אישה - כי עדיין כל האפשרויות פתוחות.
גבר - תספרי לי את-
אישה - אני אף פעם לא זוכרת כלום.
גבר - בטוח שאת זוכרת משהו?

אישה - היתה לי פעם שמלה כתומה - שקיבלתי ליום ההולדת מסבתא שלי. לבשתי אותה שנה שלמה.

גבר - איפה היא עכשיו?

אישה - לא יודעת. מחזיקים משהו חזק ואחר כך כבר לא.

גבר - יש לי הרגשה שמהו חסר, אני לא יודע מה.

אישה - אתמול בבוקר משהיא לידי בבנק אמרה שאי אפשר לדעת והיא יכולה להתחיל בכל יום.

גבר - מי?

אישה - המלחמה.

גבר - כן. אני חושב ששכחתי משהו. את רוצה תה?

אישה - לא.

גבר - בטוחה?

אישה - תישאר איתי.

גבר - (נושק לה) אני אכין לך תה זה יחמם אותך... אני לא יודע מה זה.

אישה - אני צריכה שתישאר, אני לא יכולה לזוז.

גבר - מה?

אישה - אני לא יכולה לזוז.

גבר - נו, די מספיק.

(מנסה להזיז אותה היא נופלת)

אישה - אני לא יכולה לזוז.

גבר - תפסיקי.

אישה - אני לא יכולה לזוז.

גבר - די.

אישה - אני לא יכולה לזוז. אני לא יכולה לזוז. אני לא יכולה לזוז. אני לא יכולה לזוז. אני לא יכולה לזוז.

יכולה לזוז. אני לא יכולה לזוז. אני לא יכולה לזוז. אני לא יכולה לזוז. אני לא יכולה לזוז. אני לא יכולה לזוז.

גבר - אני לא יודע מה לעשות.

אישה - תחזיק אותי.

גבר - אני מחזיק.

אישה - (יושבת מאחוריו מחבקת אותו) תישאר איתי, אני מפחדת. מדברים כל הזמן.

- גבר- מי מדבר? אנשים בבנק? את לא מכירה אותם- אותי את מכירה. ואני אומר לך שיהיה בסדר. אני רק צריך להיזכר מה זה ואני חוזר. (קם חזרה לשולחן)
- אישה- (הולכת אחריו) עכשיו, בוא עכשיו.
- גבר- עוד רגע.
- אישה- (מעיפה לו את כל הדפים מהשולחן) די.
- גבר- מה את עושה?
- אישה- מה אתה עושה?
- גבר- את משוגעת.

(מתחיל לאסוף את הניירות מהרצפה, היא יוצאת. הוא קורא את הדפים שכתב.)

5.

גבר כותב- בכל פעם שאני מרים את הראש יש תקרה מעלי, מעלייך יש שמיים ועיניך עצומות.
ויש משהו חסר שאני לא מצליח למצוא/לזכור.

חדר. אישה דוחפת רהיטים.

גבר- מה את עושה.

אישה- מסדרת.

גבר- למה?

אישה- דרך הקיר הזה בלילה אפשר לשמוע יותר מידי קולות.

גבר- אני לא שומע כלום.

אישה- אני יודעת.

גבר- (תופס את השולחן) את השולחן תשאירי כאן.

אישה- אתמול חלמתי עלייך.

גבר- מה?

אישה- עמדת ליד מים עם תנין, והגשת לו תמונה.

גבר- איזו תמונה?

אישה- והתנין כל הזמן המשיך להתקרב, התעוררתי בוכה.

גבר- זה בטח בגלל הקיר.

אישה- אני פוחדת.

גבר- ממה?

אישה- תעזור לי להזיז את המיטה.

(דוחף)

6.

מתחת לרצפה בבית נחלים זורמים. בקירות גדלים שורשי עצים ענקים שמחכים לפרוץ. מלמעלה פועלים כוחות אדירים שמבקשים לדחוף את התקרה פנימה. אנחנו עומדים על סולמות ומחזיקים את התקרה. נדרש כח לא יאמן לשמור על הקירות עומדים. אנחנו מתחלקים במשימה. בכל פעם נצמדים לקיר אחר. פלא שהבית לא מתנפץ לאלף חתיכות. קורס לתוך עצמו. החוץ נדחף פנימה דרך כל החלונות, החריצים, מתחת לבלטות, מבעד לסדקים. ואי אפשר לסתום הכל. ואי אפשר להישאר בפנים. ואי אפשר לצאת החוצה. אנחנו אבודים. אין נחמה אחת. גם לא מתחת למיטה שהיא גם בית.

לכבות את הרדיו. לסגור את הטלוויזיה. לא לקרוא עיתון. לעצום את העיניים. לא להאמין בכלום. לא להאמין באדם. לא להאמין שיהיה טוב יותר. או רע יותר. לשרוף את כל האלקטרוניקה. להחריב את האנטנות שמפענחות את גלי האתר. להרוס את כל האותות האלקטרומגנטיים שנותנים צליל או צורה. לא לשמוע כלום. לא לקרוא כלום. לא לראות כלום. לא להריח לא לנשום. לסתום את כל הנקבים בגוף. לרגע. רק לרגע. לא להיות.

7.

אישה מביטה- אני מסתכלת עליך דרך החריצים של המזלג שלי. אתה מגיע עם פסים מחורצים על הפנים שלך. קוים של לשונות מזלג יורדים מהעיניים. איזה שקט. עכשיו רק דרך החלונות אפשר לשמוע...

שולחן. אורחת ערב ושתי נרות.

- גבר- הכנתי לך משהו.
- אישה- אני יודעת.
- גבר- חשבתי שאולי תרצי לאכול.
- אישה- מה?
- גבר- ממה שהיה. קר לך.
- אישה- יש גשם בחוץ.
- גבר- אבל הגעת בזמן.
- אישה- קר כאן כל כך.
- גבר- את רוצה...
- אישה- חלמתי שוב על התנין. אני מפחדת.
- גבר- ממה?
- אישה- היא תגיע בסוף.
- גבר- אי אפשר לדעת.
- אישה- אפשר. אתה שומע?
- גבר- לא.
- אישה- אתה מקשיב?
- גבר- כן.
- אישה- אתה שומע?
- גבר- מה?
- אישה- (מוזיקה, היא מזמזמת) את זה.
- גבר- את רעבה?

אישה - מה?

גבר - את כל כך יפה.

אישה - אתה שומע?

גבר - כן.

(מרים אותה אל המיטה)

8.

מים זורמים. ואחרי זה שתיקה. מהומה. פריחה. לבלוב. היינו רחוקים שנות אור אבל נשמנו יחד
בדיוק באותה השנייה. לרגע כל העולם היה בכף ידנו אחזנו בו מאושרים.
בטיפת מים אחת מתגלה ליל זרוע כוכבים.
בגרגר חיטה, כל החיים.
לרגע לא היו מילים.
פברואר מתוק.

9.

גבר - יש לך נשימות של אלף נשים. הייתי אוכל אותך עם העיניים. עכשיו את לופתת לי את הצוואר ויש לך ידיים קרות. לפעמים אני כמעט-

נסיעה. אישה נכנסת עם מזוודה.

אישה - אתה מריח?

גבר - את נוסעת?

אישה - זה כבר באוויר.

גבר - את נוסעת?

אישה - לכמה ימים.

גבר - את חייבת?

אישה - לא.

גבר - תישארי- ננסה.

אישה - דברים נוראים עומדים לקרות. עכשיו כבר פברואר, אי אפשר לדחות את זה יותר.

גבר - תשכחי הכל פעם אחת.

אישה - הפעם אני לא יכולה לשכוח כלום!

גבר - אני לא מבין זה לא שונה משום פברואר אחר אני מבטיח לך.

אישה - לא נכון, יש לו ריח אחר.

גבר - את תתרגלי.

אישה - לא מתרגלים. אני לא יכולה לסמוך יותר על אף אחד.

גבר - תסמכי עלי.

אישה - וכל הזמן אני חולמת על תנינים במים והם מביטים בי.

גבר - מה יעשו בעבודה?

אישה - יעשו.

גבר - לאן?

אישה - וגם אם אני מנסה אני לא יכולה לראות את הסוף שלהם.

גבר - תגידי לי לאן!

- אישה- אי אפשר לשמור אותו. לא עכשיו.
גבר- אפשר- זה שלנו.
אישה- אני לא יכולה.
גבר- תסתכלי עלי ותגידי את זה.
אישה- (מביטה בחלון) נשרים חגים בשמיים. רוחות רעות הביאו לנו מגפה.
גבר- אני לא מבין מה את אומרת, עוד מעט אביב.
אישה- יש שמש אדומה בחוץ.
גבר- זה מהאובך. תחזרי?
אישה- לא יהיו עוד ימי רביעי עד עשר.
גבר- יהיו. תמיד יהיו.
אישה- אני חייבת לנסוע אתה מבין?
גבר- לא.
אישה- תסתכל מהחלון לראות מה קורה.
גבר- לא איכפת לי מה יש מאחורי הזכוכית הזאת.
אישה- לי אכפת. אתה פחדן.
גבר- זאת את שמפחדת.
אישה- אני צריכה ללכת.
גבר- לא.
אישה- אתה תבוא?

10.

אישה- מרץ. אני מסתכלת עלייך כותב. כל עוד לא תסתובב אפשר אולי לחשוב שזה בכלל לא אתה. מישהו מאיתנו טעה. לא באת. חדר בלי חלון עם מיטה אחת. מסביבי היו תנינים. לא הייתה לי תמונה להושיט להם. הבטתי באור הפלורסנט הלבן.

שולחן. אישה עומדת מאחורי גבר.

- אישה- לא באת.
- גבר- אמרתי שאולי.
- אישה- אבל אמרת.
- גבר- הייתי חייב משהו.
- אישה- לא.
- גבר- סליחה.
- אישה- כאב לי.
- גבר- ועכשיו?
- אישה- ריק. לא באת.
- גבר- לא. פחדתי, כתבתי.
- אישה- אין יותר. רציתי לשבור לך את הידיים. שלא תוכל לכתוב יותר. ואז אולי היית בא.
- גבר- לא הייתי בא.
- אישה- אני יודעת.
- גבר- לא היית חייבת.
- אישה- הייתי.
- גבר- למה?
- אישה- היא מתקרבת. כל הזמן.
- (סוגרת את החלונות)
- גבר- אפשר היה לנסות שנינו.
- אישה- אני הולכת.
- גבר- לאן?

אישה - לדואר.

גבר - חשבתי שעזבת במאי.

אישה - עכשיו מאי, אתה מקשיב? אנחנו מתקרבים.

גבר - הקיץ הזה יכל להיות אחר.

אישה - הוא יהיה.

(יוצאת)

11.

ראיתי נשרים. ותנינים. ראיתי אריות ברחובות. ראיתי אלף תנים ממתינים מחוץ לדלת הכניסה מייבבים. ישבת עם הגב אלי. ראיתי שמים אדומים מתהפכים, ובנינים שנוזלים למטה. נהרות אספלט רותח זרמו עכשיו ברחובות, בטון לוחט מטפטף מקירות הבתים, מציף הכל. לא היה לאן לברוח. לא היה סוף לעיר. ברחתי ליער. כתבתי לך שירים. בראש שלי. שלחתי אותם בדואר מחשבות והם אבדו בדרך. נעלמו בסבך עצים שלא נגמר. נקשרו לצמרות עצים שלא ראו אור יום. רק ציפורי לילה איומות קראו אותם. אחר כך חזרתי. העור שלך נדבק אלי חזק, לא הצלחתי לקלף אותך ממני. נדבקנו כל כך חזק שצריך היה לקרוע את העור לגמרי ולהצמיח חדש.

האותיות כולן התחברו למילה ארוכה בלי התחלה ובלי סוף. צפופות צפופות. עולות אחת על השנייה. נדחפות נדחקות. טור אין סופי של קווים ועיגולים. כוח מתפרץ בלי משמעות רק עם תנועה. אחרי כן היו רק קווים ארוכים מתמשכים מטפסים על חוטי חשמל, על פנסי רחוב, על מדרכות, תריסים, פינות, שבילים, שורות, שדרות, שורה, שששששש... שום צליל רק רעש ששש... חריקת העט על ריבועי הדף. פפפפ... טפטוף הדיו. אגמים כחולים של דיו סמיכה. אגמי טביעה. שמוטבעות בהם חותמות עתיקות שאי אפשר לפענח. סימנים ארכיאולוגים מלב האדמה.

דיברנו בשפה עתיקה. מתוך קרקעית הבור. מתוך הנשמה. צלילים ארוכים עמוקים שנשמעים כמו גלי הים. כמו רוח בצמרות. כמו חיטה נובטת. כמו יום רביעי. כמו שמלה כתומה. כמו חלום. הכל נפרם. היה רק צליל אחד ארוך וחם. צליל שמגיע אחרי. לא ידענו אחרי מה. פתחנו את פינו לומר דבר מה, צליל לא שלנו עבר בחללי הפה. פקחנו עיניים. היינו חלל תהודה.

12.

גבר כותב על הקיר/ חורט על השולחן- את שדה. כל החלקים שלי בגוף כואבים אותך. רעל יורד לך מהעיניים. הדמעות שלך שורפות הכל. יש לך ציפורניים מהשטן.

בית. אישה נכנסת עם ארגזים- שעה פרוע, שמלה פתוחה.

אישה- זה אוכל, אז אל תשאל אותי מה זה.

גבר- בשביל מה?

אישה- יוני, אמרו לצבור אוכל. אתה לא יודע מה קורה בחוץ.

גבר- אף אחד לא צובר כלום.

אישה- תפסיק להלחם איתי. שים את זה מתחת למיטה, או בפניה, או לא יודעת איפה. אני חייבת אש.

גבר- מה את רוצה?

אישה- התגעגעת?

גבר- (אינו מביט בה) תמיד.

אישה- תאהב אותי.

גבר- אני כותב.

אישה- תאהב אותי בעיניים.

גבר- התגעגעת?

אישה- תאהב אותי.

(נשמעת מוזיקה הם רוקדים.)

גבר- איפה היית?

אישה- ראיתי עמק בלהות. חציתי אותו בסערה.

גבר- טוב שחזרת.

אישה- אני כבר לא חולמת שאני רוקדת או על תנינים, עכשיו אני חולמת על שמים כתומים כמו השמלה שלי וסירנות.

- גבר- זה הכל בראש שלך.
- אישה- (מסתובבת ממנו, מתחילה לכפתר את השמלה) שלא תעז לדבר אלי ככה יותר.
- גבר- את לא רואה?
- אישה- זה לא עניינך.
- גבר- בטח שזה ענייני הכל ענייני.
- אישה- אתה יותר מידי עקשן. (המוזיקה מתגברת..) שקט! (היא נפסקת בפתאומיות) בפעם הבאה שאני שומעת את זה אני זורקת את כל העציצים מהמרפסת. אני יודעת מה אני עושה.
- גבר- אני לא בטוח.
- אישה- אני לא משקרת, אתה תראה.
- גבר- אני לא יכול להאמין לך, את משגעת אותי. את עושה מה שאת רוצה.
- אישה- לא הבטחתי לך כלום, גם אתה לא.
- גבר- את משגעת אותי. (שותקת, לוחש לה) את שומעת?
- אישה- תאהב אותי. אני לא יכולה לזוז. תאהב אותי.
- גבר- (מתקרב אליה) את לא ראויה. אני אוהב אותך תמיד.
- אישה- ששש... (נשמעת מוזיקה שקטה) את זה אני במיוחד אוהבת... רק תאהב אותי.
- גבר- אני לא יכול שלא.
- (מרים אותה ונושא אותה אל המיטה).

13.

גבר כותב על הקיר/חורט על השולחן/על המיטה/על כרית עם סכין- אני מנסה לדבר איתך, את לא מקשיבה. מסרבת לקחת בזה חלק. את אף פעם לא מביטה בי. אכלת לי את הלב. שתית לי את העיניים. אני יכול להביט בכך שעות ולא תשימי לב בכלל.

פרידה. יושב ליד השולחן. היא עומדת.

גבר- מה את מחזיקה שם.

אישה- לא משנה עכשיו.

גבר- זאת הפתעה?

אישה- לא. זה נשק.

גבר- מה?

אישה- אקדח.

גבר- למה?

אישה- אני מתכוננת.

גבר- למה בדיוק?

אישה- למלחמה, אתה בכלל מקשיב לי?

גבר- ואת מקשיבה לעצמך. מאיפה השגת את זה בכלל.

אישה- (מתריסה) מה?

גבר- אני לא רוצה את זה פה, זה מסוכן. אנחנו לא צריכים את זה. את יוצאת מדעתך.

אישה- אני צריכה את זה.

גבר- תפסיקי, למה את עושה את זה?

אישה- אתה חשוב שאני נהנת?

גבר- אני כבר לא יודע.

אישה- איך אתה בכלל יכול לדעת משהו. מה אתה כותב שם? מה לעזאזל אתה כותב שם?

גבר- אותך.

אישה- אני כאן.

גבר- לא את לא, את אף פעם לא כאן. הייתה לך הזדמנות.

- אישה- לא. היא התחילה.
- גבר- מספיק.
- אישה- אני אוהבת את הצבע של העיניים שלך הוא מתוק.
- גבר- אני מביט בכך ולא מכיר אותך יותר, למי נהיית.
- אישה- גם אני לא מכירה.
- גבר- אני לא יודע מי את. מי את? מי את?
- אישה- מי אתה?
- גבר- למה את לא הולכת.
- אישה- למה אתה לא?
- גבר- מגורשת. מגורשת. מגורשת.
- אישה- (עומדת בפניה) יד אחת שלך עוטפת לי את הזרוע.
- גבר- אני לא שומע אותך.
- אישה- אם תרצה אתה יכול לשבור אותי במכה אחת.
- גבר- יש משהו שאני לא מצליח לזכור.
- אישה- אני לא יכולה לזוז.
- גבר- אני מביט בכך ואת רחוקה.
- אישה- היא הגיעה.
- גבר- מה השעה?
- אישה- כבר יולי.

(יוצאת)

14.

גבר - צדקת. הלכת ופרצה מלחמה. לא זאת שציפית לה - נוראה יותר. שהעיניים המבוהלות שלך יצרו בבית הזה. אני כותב לך מכתב פרידה אחרון. איך זה שתמיד את זו שהולכת ואני זה שכותב את מכתבי הפרידה? זה מכתב אחרון. לא אשלח אותו. וגם לא אפגוש בך במקרה. ואם כן, כבר לא אכיר את פנייך. השארת לי על השולחן שיר וקופסת סיגריות ריקה. אני לא סובל כשאת מעשנת.

15.

(אולי זאת התחלה אולי זה סוף)

כל המחסנים מלאים. תחמושת. אוכל. מים ושמיכות. מה שלא יהיה. אנחנו מוכנים. מה שלא יבוא. נשרוף הכל. לא יישאר אחרינו שום דבר. כל הכאב יהפוך לאפר דק וייטמן באדמה. יצמחו ממנו עצים. ונוכל לנשום אויר חדש. לא יפרידו בינינו. מרחוק רואים שורות שורות שלנו, אנחנו עומדים יחד, ולמרות זאת מקרוב אפשר לראות שאנחנו עדיין בודדים. והשמים נלחצים אלינו פתוחים עד אימה.

בכל זאת יש משהו אחרי. אחרי שאנחנו קמים מתוך ההריסות. חומר תמיד מתגלגל לחומר אחר. צורה חדשה תמיד מגיעה.